

č. 689 Sb. ve smyslu zák. toho za 30 dní v měsíci, uznal, že jest povinna také příspěvky normované opatř. Stál. výb. č. 494/20 Sb. platiti za stejný počet dní, neshledal soud, že by tento výrok neměl v cit. opatř. Stál. výb. opory.

Z uvedených důvodů bylo stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 3930.

Státní zaměstnanci (Slovensko): * Podle vynesení ministerské rady ze dne 24. července 1919 č. 13.182 nepřísluší úředníkům a zřízcům ze Slovenska pocházejícím, byli-li bez své viny do jiného úředního místa prozatímně nebo trvale přeloženi, nárok na diety z důvodu vedení dvojí domácnosti.

(Nález ze dne 22. září 1924 č. 15.993.)

Věc: Dr. Michal S. v M. proti ministru s plnou mocí pro správu Slovenska stran diet z důvodu vedení dvojí domácnosti.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Dekretem min. pro Slov. z 8. března 1920 byl st-l jmenován županem župy novohradské a dekretem téhož min. z 28. června 1920 byl pověřen správou župy zemplinské.

Podáním z 24. června 1920 resp. z 11. ledna 1923 požádal st-l o přiznání diet z důvodu vedení dvojí domácnosti za dobu od 15. března do 15. prosince 1920, přiloživ potvrzení příslušných bytových úřadů o tom, že v místě svého působiště nemohl svoji rodinu ubytovati. Žal. úřad tuto žádost zamítl. O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané uvážil nss:

Žal. úřad opřel své rozhodnutí o dvě právní normy, jednak o výn. presidia min. rady z 24. července 1919 č. 13.182, a to pokud jde o nárok st-lův za dobu od 15. března do 27. července 1920, jednak o ustanovení »Zásad pro úpravu osob. poměrů stát. zaměstnanců na Slov.«, schválených min. radou usnesením ze 27. července 1920, pokud jde o dobu od 27. července do 15. prosince 1920, a odůvodnil své zamítavé stanovisko, pokud jde o periodu prvou tím, že diety z titulu dvojí domácnosti přísluší toliko státním zaměstnancům, tedy osobám podrobeným služ. pragmatice, ohledně období druhého poukazem na bod II D 2 cit. zásad, dle nichž přicházejí v úvahu jen zaměstnanci státní trvale ustanovení na systemisovaná místa.

Stížnost třeba v konečné prosbě se domáhá zrušení celého nař. rozhodnutí, formuluje stížné body toliko proti jeho první části, zabývající se opětovně a výlučně výkladem vynesení min. rady z 24. července 1919 č. 13.182 a potírajíc toliko názor žal. úřadu na ně se upínající a dovozující, že výnos ten lze aplikovati toliko na státní zaměstnance podrobené služ. pragmatice.

Nss musil tudíž se zřetelem na předpis § 5 a 18 vlastního zák. svoji činnost obmeziti toliko na zkoumání této části nař. rozhodnutí.

Výnos min. rady ze 24. července 1919 č. 13.182 zní takto:

»Až do odvolání stanoví se pro zaměstnance zatímně přidělené diety s platností od 1. června 1919 následovně:

1. úředníkům všech hodnostních tříd 40 Kč. Zároveň stanoví se s tímž časovým obmezením následující:

Úředníkům a zřízencům, kteří jsou trvale přiděleni na Slovensko, přiznávají se:

a) jsou-li ženatí (vdovci s dětmi) tytéž diety, pokud nemohou v důsledcích stávajících poměrů rodinu na Slovensku ubytovati.

Dle zásad shora uvedených možno naložiti i s úředníky a zřízenci ze Slovenska pocházejícími, byli-li bez vlastní viny do jiného úředního místa prozatímně přiděleni.

Cit. vynesení rozeznává tudíž zcela nepochybně ohledně nároku na diety z titulu vedení dvojí domácnosti dvě kategorie státních zaměstnanců na Slov. činných: jednak takové, kteří jsou již trvale na Slov. přiděleni — scilicet ze zemí historických, — jednak zaměstnance původu domácího a jedná s nimi dle toho odlišně. Kdežto kategorii první přiznává se za modalit shora blíže uvedených nárok na diety, o něž jde, zcela striktně (arg. slova »stanoví se«, »přiznávají se«), ponechává ohledně kategorie druhé povolanému úřadu, aby dle své volné úvahy od případu k případu rozhodoval (arg. slova »možno naložiti«). Nárok právní na diety z titulu vedení dvojí domácnosti, pokud jde o tuto druhou kategorii, nelze tedy z cit. výnosu odůvodniti. Není sporu o tom, že st-1 náleží do kategorie právě zmíněné, pročť mu nelze nárok stížností uplatňovaný přiznati.

Jestliže tudíž žal. úřad zaujal k jeho žádosti stanovisko odmítavé, nelze důvodně tvrditi, ani že by byl jednal proti zákonu, ani že by byl st-1e zasáhl v jeho subjektivních právech tak, jak to má na mysli § 2 zák. o ss.

Stížnost jest tudíž bezdůvodná a bylo ji zamítnouti.

Č. 3931.

Vyvlastnění. — Stavební právo: * Podání žádosti za povolení stavby není započítím se stavbou ve smyslu § 5, ods. 5 zák. o stav. ruchu č. 45/1922.

(Nález ze dne 22. září 1924 č. 16.082.)

V ě c: Firma F. S. v Č. (adv. Dr. Viktor Říha z Prahy) proti zemské správě politické v Praze o vyvlastnění pozemku.

V ý r o k: S t í ž n o s t z a m í t á s e j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: Nálezem osp-é v T. z 10. srpna 1922 byly na základě zák. o stav. ruchu z 27. ledna 1922 č. 45 Sb. vyvlastněny pro »Družstvo pro stavbu rodinných domů dělnických, řemeslnických, učitelských a úřednických v Č. a okolí, zapsané společenstvo s r. o.« pozemek č. kat. — a část pozemku č. kat. — patřící řě F. S. Vyvlastňovací nález vyslovil v bodě II., že nález ten pozbude účinnosti, započne-li vlastník pozemku se stavbou nejdéle do 5. listopadu 1922 a dokončí-li zastavění pozemků nejpozději do konce května 1923.

Podáním z 2. listopadu 1922 oznámila firma F. S., že se stavbou na pozemku č. kat. — v dané lhůtě započítí nemůže, ježto městský úřad v Č., jakožto stavební úřad odepřel stavební povolení, takže jest nucena podati stížnost k vyššímu úřadu. Následkem toho nemohla dodržeti danou lhůtu a žádá za její prodloužení.

Osp rozhodla výměrem z 2. listopadu 1922, že lhůtu nelze sice prodloužiti, ježto jde o lhůtu zákonnou a neprodlužitelnou, vyslovila